

[Askjær Jørgensen]

høre debatten mellem den tidligere og den nuværende socialminister, og jeg har støvet igennem, hvad ministeren og andre ordførere har skrevet i aviserne. Man må sige, at alle vil gøre det så fantastisk godt for pensionisterne, og man er fantastisk god til at sige, at man har en fantastisk vilje til at gøre noget godt.

Det er at ligne ved den situation, hvor barnet kommer og siger til forældrene: må jeg ikke godt få ditten og datten? Og så siger forældrene: jo, det ville vi sandelig gerne give dig, men vi har ikke råd. Så har man bevaret det positive forhold til barnet, og barnet har næsten ondt af forældrene, fordi de ikke har råd til alt det, de gerne ville.

Jeg er egentlig nået til, at vi er nået lige så langt på ældreområdet, at der er en række partier, der direkte spiller på, at folkepensionisterne sandelig skal have ondt af de politiske partier, der gerne vil gøre så meget for folkepensionisterne, men sandelig ikke har råd til det.

Jeg bemærkede, at venstres ordfører, hr. Henrik Toft, beklagede, at hvis man skal bruge flere ressourcer til ældreområdet, skal man tage det fra andre områder. Ja, heri er vi helt enige, og derfor er det således, at de ældres forhold faktisk er til debat, hver eneste dag vi har møde i folketinget. For det er klart, at når man diskuterer, hvor mange seminarier man skal nedlægge, har det noget at gøre med, hvor mange penge man bruger på det område, og hvor mange penge man kan frigøre til ældreområdet. Når man diskuterer, hvordan arbejdsløshedsdagpenge og andre ting skal være, hænger det også sammen med, hvilke forhold vi kan give vore ældre medborgere.

Det er så logisk, at det behøver vi ikke at diskutere. Men jeg tror faktisk, jeg med rette kan sige, at dér, hvor skillelinjen går mellem fremskridtspartiet og en række andre partier, er, at vi helt tydeligt er parate til at flytte en langt større portion af de midler, vi nu har til rådighed, over til ældreområdet, end andre partier er.

Hvilke af de andre partier tør sige, at vi ikke har råd til offentlig børnepasning? Det har vi sagt, og det står vi ved. Vi mener altså, at vi har langt større forpligtelser over for vore ældre. Der er en masse andre områder, hvor en større del af samfundskagen efter vores mening kan tilkomme vore ældre.

Vi har også klart sagt, at den offentlige sektor er alt for stor. Vi har sagt, at folketingsmedlemmerne godt kunne nøjes med noget mindre i løn. Vi føler faktisk, at det ikke engang er forkert eller urimeligt eller pral, hvis vi siger, at de, der virkelig har sagt, de vil gøre noget på ældreområdet, er fremskridtspartiet. Vi har ikke blot sagt, at vi vil gøre det, men vi har også sagt, at vi er parate til at klippe de andre udgiftsområder ganske betragteligt i ørerne, for at vi kan få råd til at gøre noget mere på ældreområdet.

Smukke ord som »privatisering« og »man skal ikke umyndiggøre« osv. er vi alt sammen enige i, men der er altså nogle partier, der ikke har noget at have de smukke ord i. Der er faktisk kun den forskel med hensyn til, hvad man vil, at vi vil det ærligt. Der er nogle andre partier, der siger, at de vil det, men at vi desværre ikke har råd til det. »I er nødt til at bære over med os. I er nødt til at have ondt af os, fordi vi ikke har råd til at gøre alt det, vi gerne ville.«

Vi tror ikke, man skal drage den slutning i et samfund, at alt, hvad der har været godt og rigtigt førhen, skal man kassere. Jeg ved godt, at jeg kan risikere mange øretæver, når jeg siger, at der var meget positivt og godt, da flere generationer levede sammen. Men jeg tror faktisk, at den udvikling, som går ud på, at børnene skal placeres i børneinstitutioner, hvor der er specialuddannede pædagoger til at tage sig af dem, at de unge skal hen i nogle andre båse, at vi, der er midt imellem, så skal i atter andre båse, og at man sandelig skal have nogle institutioner og nogle eksperter til at tage sig af de ældre, er dårlig for samtlige grupper.

Det er klart, at de ældre kan have meget ud af at have mere omgang med børnene, og at børnene kunne lære langt mere af at have mere omgang med de ældre end ved at modtage al den indoktrinering, som de i mange tilfælde får på mange institutioner.

Vi mener faktisk, at man er kommet alt, alt, alt for langt med at placere de enkelte befolkningsgrupper i båse, i institutionsrammer, hvor man siger: dér hører de til. Vi tror, at man i langt højere grad skal lade pengene blive ude i borgernes lommer, sådan at de selv kan tilrettelægge, hvordan de vil leve deres liv, og derfor må man sige, at ældrepolitikken også hænger sammen med vores flagskib, nemlig at mennesker skal have lov